

ความงามของความเงียบ

นำเสนอเมื่อ : 25 พ.ค. 2552

ความงามของความเงียบ

หากคุณเดินเท้าในเมืองหลวงของสยามประเทศ จากหัวถนนสีลมไปยังท้ายถนนในชั่วโมงเร่งด่วน คุณจะผ่านยามจำนวน 207 คน หนึ่งในสามของยามเหล่านี้ทำหน้าที่ใบกรวดเขาออกอาคารสำนักงานต่างๆ ด้วยสิ่งประดิษฐ์ที่เรียกว่านกหวีด ระดับเสียง 120 เดซิเบลที่กรีดร้องในระยะไกลหู สูงพอทำให้ใจคุณสั่น แก้วหูสะเทือนถึงชั้นอันตราย พลานุกาพไม่แพ้พลังเสียงดูห้าแห่งทะเลใต้อย่างแน่นอน!

มีน้ำเล่านกหลายนี้จึงมีโรงพยาบาลและคลินิกหู(คอจมูก) คั่นทุกๆ หลายช่วงตึก!

สีลมเป็นเพียงหนึ่งในถนนใหญ่หลายสิบสายที่พลุกพล่านด้วยคน รถมอเตอร์ไซด์ซึ่งนิยมใช้กันทั่วทุกมุมเมืองที่แปลกก็คือนกหวีดที่ใคร่ครวญเป็นเรื่องแปลก ไม่เห็นใครบนอะไร แต่ละคนกมหนากมตาเดินไป ยามก็ตั้งหน้าตั้งตาเป่านกหวีด คนขับรถก็กดแตรไป

ความจริงที่หลายคนอาจไม่รู้หรือแต่ลืมไปแล้วก็คือ การอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเสียงดังเกิน 85 เดซิเบลนานๆ เป็นอันตรายต่อหูมนุษย์ และเสียงนกหวีดกับเสียงแตรรถนั้นเกินระดับ 85 เดซิเบลไม่น้อย

นี่คือรายการเดซิเบลของเสียงต่างๆ :

- เสียงคุยกันปกติ 50-60 เดซิเบล
- นาฬิกาปลุก 70-80 เดซิเบล
- เสียงตะโกน 90-100 เดซิเบล
- เสียงแตรรถยนต์ 110 เดซิเบล
- ฟารอง / ในท้อคลับ / ร็อค คอนเสิร์ต 120 เดซิเบล
- ลูกโป่งแตก 150 เดซิเบล
- ประทัด 120-140 เดซิเบล
- เครื่องบินขึ้นฟ้า 150-180 เดซิเบล

คุณไม่ควรอยู่ในสภาวะเสียงที่ดัง 80-90 เดซิเบลนานกว่าแปดชั่วโมงต่อวัน การฟังเสียงดัง 115 เดซิเบลนานเพียงสิบห้านาทีต่อวัน สามารถทำลายเยื่อแก้วหูได้ เกิน 110 เดซิเบลขึ้นไปเป็นอันตรายต่อหู เกิน 180 เดซิเบลคือหูพัง

จำไว้ว่าๆ คือ ทุกๆ 5 เดซิเบลที่เพิ่มขึ้น ใกล้เคียงเวลาที่อยู่กับเสียงนั้นลงครึ่งหนึ่ง

หากคุณชอบฟังเพลงดนตรีในผับที่ระดับเสียง 100 เดซิเบล ก็ไม่ควรขลุกอยู่ในนั้นเกินสิบห้านาที มิเช่นนั้นวันหนึ่งคุณอาจตื่นขึ้นมาพบว่าโลกใบนี้เงียบผิดปกติ

วิถีชีวิตของเราเกี่ยวข้องกับเสียงดังจนมันกลายเป็นเรื่องปกติ นอกจากเสียงจอบแจของจากราจร เมื่อเข้าสำนักงานก็ได้ยินเสียงตาของเจ้านาย (มักได้ยินชัดเจนนอกจากทุกมุมสำนักงาน) เสียงเพลงในที่ทำงาน (คนไทยเรารักใจดีอยากให้เพื่อนทุกคนในสำนักงานได้ยินเพลงที่เราชอบด้วย) ฯลฯ

ทุกวันคนชายฝึกผลไม้น้ำแล้วบ้านผมขับ 'ยานเวลา' มาขาย'ไซโก' ผักกาดขาว ส้ม ทุเรียน ลำไย เงาะ ถึงหน้าบ้าน

ยานเวลานี้ย้อมมาจากคำว่า 'หย่อนยานเรื่องเวลา' นั่นคือไซโกเครื่องขยายเสียงประกาศขายไซโก ผักกาดขาว ผักคะน้า ฯลฯ กันสองเวลา คือตอนหาหุ้เมื่อหลายคนหลับไปแล้ว กับตีห้าก่อนไทหลายตัวโก่งคอขึ้น!

แม้กระทั่งในสถานที่ที่ไม่ควรมีเสียงอย่างที่สุดเช่น สวนสาธารณะ ก็ยังเต็มไปด้วยมลพิษทางเสียง สวนสาธารณะในบางเรานิยมใช้เครื่องขยายเสียง ดังแต่การประกาศหามพาหามาเดิน ไปจนถึงการใช้ไมโครโฟนร้องเพลงคาราโอเกะอย่างสุขสม

ในช่วงเทศกาลรื่นเริง เรามักเห็นการจัดปาร์ตี้ยามดึกตีหนึ่งพร้อมเสียงดนตรีดังจากท้ายซอยถึงต้นซอย

เมื่อขึ้นแท็กซี่ น้อยครั้งคุณจะพบคันที่ไม่เปิดวิทยุ

เราเป็นชาติที่हनวกหูที่สุดชาติหนึ่งในโลก!

มนุษย์เมืองหลวงเคยชินกับเสียงเหล่านี้จนมองไม่เห็นว่ามันไม่ปกติ

สุภาภิตโบราณว่า ถ้าทุกคนพูดพร้อมกัน ก็จะไม่มีการได้ยิน

อาจจะจริง ถ้าเราจะไม่ยอมลดการใช้เสียงดังอย่างนี้ วันหนึ่งก็จะไม่มีใครได้ยินจริงๆ

การแก้ปัญหามลพิษเสียงก็เช่นเดียวกับการแก้ปัญหาจราจรและอีกหลายๆ ปัญหา นั่นคือแก้ที่คน ไม่ใช่ป้ายห้ามใช้เสียง แก่ด้วยหลักง่ายๆ : "เอาใจเขามาใส่ใจเรา"

อย่าทักท้วงว่าคนอื่นชอบเพลงที่คุณชอบ อย่าสรุปว่าคนอื่นอยากฟังคุณร้องเพลง ถ้าไม่ชอบเสียงนกหวีดข้างหูคุณ คนอื่นก็ไม่ชอบ ถ้าไม่อยากไห้ใครมาตะโกนตะคอกใส่ ก็ไม่ตะโกนตะคอกใส่คนอื่น

เงียบๆ ไว้บ้าง โลกจะสดใสขึ้นมาก

เดินเงียบๆ คิดเงียบๆ ทำงานเงียบๆ

เมื่อโลกเงียบลง คุณอาจจะได้ยินเสียงแมลงกระซิบกัน เสียงลมพัด เสียงใบไม้ไหว เสียงนกบอกรัก

ที่สำคัญที่สุด คุณจะได้ยินเสียงความคิดและเสียงหัวใจของคุณชัดขึ้น

บทความโดย..วินทร์ เลียววาริณ